

Na počitnicah.

I.

Poletno solnce je bilo vroče, in dan je bil dolg. Jakaševa Julka je ravnokar prišla iz šole in je sedela na klopi pred hišo. Drobila je kos kruha, njene misli pa so plavale daleč nekje . . .

Spomnila se je Julka vročega solnca in cvetne dobrave. Šolsko leto se krči, in kmalu bo zarajalo tudi v njenem srcu upanje veselih počitnic, katerih pričakuje z drhtenjem. Veselo bo skakala po tratah in livadah in se veselila lepe prirode. Kraj gozda se bo igrala s tovarišicami, v gozdu pa bodo peli ptički mило ubrane pesmi. Na travnik bo šla s starši in bo tam počivala v vrbovi senci, ko bodo drugi sušili dišeče seno. Ah, tako prijetno in lepo bo v počitnicah!

V tem premišljevanju Julka pojé kos kruha, pa še obsedi na klopi. Svoje misli pa izmenja.

Lansko leto je bilo v lepih počitnicah. Solnce je pripekalo. Dolina je sanjala v silni vročini. Skozi gozd je zavel vetrič in upognil glave ponosnim smrekam. Takrat je hitela Julka na postajo. Njena prijateljica Ivanka ji je pisala s Štajerskega, da pride k teti na počitnice. Ivankina teta pa je bila tudi Julki malo v sorodu. In zato sta se mladi deklici še bolj ljubili. Nebo je bilo višnjevo, in solnčni žarki so se razlivali po njem. Tam v dalji je zapiskal črni voznik in se bližal postaji. Julki je bilo prijetno pri srcu. Vendar jo je navdajalo neko skrivno čuvstvo in samo za hip se je zamislila: „Kaj pa, če je ne bo?“ Pa otresla se je Julka teh misli, ko je ustavil črni voznik in je izstopila Ivanka. Stisnili sta si roke prijateljici in si začeli veselo pripovedovati vsaka svoje dogodke.

Julka je še mislila: Od tedaj je preteklo skoro leto dni. Semintja sta si pisali drugadruzi, pa redko. In sedaj je že par mesecev, odkar je dobila Julka od Ivanke zadnji listič. Nanj je nekako pozabila odgovoriti. Hudo je bilo Julki, pa si ni vedela pomagati. V težkih mislih je vstala s klopi in odšla v hišo, sedla k mizi in napisala Ivanki tole pismo:

Draga prijateljica!

Dolgo nisem odgovorila na tvoje pismo. Šele danes sem se pripravila, da ti sporočim par vrstic.

Dolgčas mi je po tebi. In sedaj ko se zopet bližajo nove počitnice, se te tem bolj živo spominjam. O, kako lepo in prijetno je bilo lansko leto, ko si bila ti tu pri teti na počitnicah. Tedaj sva hodili skupaj na izprehode in izlete. Mnogo zlatih ur sem užila v tvoji družini. Kolikrat, ko sva sedeli v uti na tetinem vrtu, sva spleтали iz rož vence in krone. Tvoja teta so šivali poleg naju in so se smejali najini živahnosti. Zdi se mi, da nisem užila toliko radosti nikoli preje in ne pozneje kot ravno takrat, ko si bila ti, ljuba Ivanka, pri meni na počitnicah.

Naslikala sem ti veselje, katero si mi napravila s svojim obiskom lansko leto. In sedaj imam prošnjo do tebe. Upam, da mi jo uslišiš, ali vendar ti jo skoro strahoma izražam. Veselilo bi me, če bi me tudi letošnje počitnice obiskala, draga prijateljica!

S tvojo teto sem govorila o tem pred par dnevi. Naročila mi je, da naj te v njenem imenu povabim, kadar ti kaj pišem. In danes to izvršujem. Pridi torej, draga mi Ivanka. Vem, da ti starši ne bodo branili. Prosi jih in jim povej, da te želi teta in da bi te rada videla tudi jaz,

tvoja iskrena prijateljica

Julka.

Ljubljana, dne 1. julija 190*.

Pismu je pridejala Julka lepo podobico, sliko prečiste Device, in zraven še lepo stisnjeno rožico iz Jakaševega vrta.

II.

Ivanka se je razveselila Julkinega pisma. Tudi nji so vstajali neredko spomini prešlih počitnic. Zahrepenela je po Julki in zaželela si je lepih dni pri teti. Kot pomladno solnce je bilo lepo Ivankino srce. Dolgo

je premišljala Ivanka, kako bi odgovorila Julki na prijazno povabilo. Tisoč misli je zamislila naenkrat. Povedala je svoje želje ljubi mamici, in mamica so jih sporočili očetu. In oba, oče in mati, sta privolila hčerki, da bo smela tudi letos na počitnice k teti. „Tvoja prijateljica,“ so pristavili oče, „pa naj pride s teboj sem gor k nam, kadar se boš ti vrnila.“ — „Ah, kako bo vesela tega,“ je vzkliknila Ivanka. Odšla je v svojo sobo in napisala Julki listek:

Ljuba moja Julka!

Ne morem ti popisati kako zelo me je razveselilo tvoje pismo in tetino povabilo. Tvojega prijateljstva ti ne bom mogla nikoli dovolj povrniti.

Prav rada ustrezam tvoji in tetini želji. Prišla bom k vama kmalu po zaključku šolskega leta. Oče in mati sta mi dovolila. Prav vesela sem, da te bom mogla kmalu videti. Tako nestrpno že čakam počitnic. Mislim, da mi bodo počitniški dnevi poleg tebe gotovo najprijetnejši. Saj so me že same tvoje besede v zadnjem pismu popolnoma oživile. Spomnila sem se živo tudi jaz, kako divno je bilo v lanskih počitnicah, ko sva bili vedno skupaj pri tebi.

Sporoči teti zahvalo in pozdrave, moje in mojih staršev. Dan in uro vlaka, kdaj pridem, ti bom natančno naznanila v prihodnjem pismu, da me boš prišla počakat na postajo.

Nekaj veselega ti imam sporočiti. Pa ti nočem danes, bom raje takrat, ko se snideva. Do tedaj pa mi bodi iskreno pozdravljena.

Tvoja odkritosrčna prijateljica

Ivanka.

Dramlje, dne 3. julija 190*.

(Konec prih.)

